

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 16. lipnja 2026.

Analiza odluke

Zustović protiv Hrvatske
zahtjev br. 22487/21

čl. 6. st. 1. Konvencije – pravo na pošteno suđenje
čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju – pravo na mirno uživanje vlasništva

Neizvršenje pravomoćne presude nije predstavljalo povredu pozitivnih obveza države, budući da su podnositelji imali osiguran alternativni pristup svojim nekretninama, dok je obustava ovrhe bila opravdana potrebom zaštite interesa vlasnika zemljišta preko kojeg je prolazila sporna cesta

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca donio je 19. ožujka 2026. odluku o nedopuštenosti zahtjeva podnositelja koji su tvrdili da im je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija) i pravo na mirno uživanje vlasništva zajamčeno čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju zbog toga što je općina povukla prijedlog za ovrhu presude donesene u korist podnositelja, te posljedično jer je ovršni sud donio odluku o obustavi ovrhe.

Općina Kršan (dalje: Općina) je 2013. godine pokrenula parnični postupak protiv privatne osobe Đ. Lj. zbog smetanja posjeda. Tvrdila je da je stupanjem na snagu Zakona o cestama¹ postala vlasnicom predmetne nerazvrstane ceste koja je prolazila preko zemljišne čestice u privatnom vlasništvu tuženika koji je na toj cesti postavio prepreke i pritom oštetio asfalt. U postupak su se kao umješači na strani Općine uključili podnositelji zahtjeva i još jedna osoba jer im je predmetna cesta omogućavala pristup njihovim nekretninama. Tijekom postupka utvrđeno je da je postojao i alternativni pristupni put do nekretnina podnositelja, koji je vodio preko druge čestice. Podnositelji nisu osporavali postojanje tog puta, ali su tvrdili da on nema status nerazvrstane ceste jer je uređen tek nakon stupanja na snagu Zakona o cestama. Općinski sud u Labinu usvojio je tužbeni zahtjev Općine te naložio tuženiku Đ.Lj. da uspostavi prijašnje posjedovno stanje (da osigura pravo nesmetanog prolaza preko nerazvrstane ceste na koju je postavio prepreku, a kasnije i oštetio dio asfalta iste te ceste) i zabranio mu je buduće isto ili slično smetanje. Županijski sud u Puli je potvrdio prvostupanjsko rješenje. Budući da tuženik nije dobrovoljno postupio po pravomoćnom rješenju, Općina je pokrenula protiv njega ovršni postupak. Rješenjem o ovrši Općinski sud u Labinu je naložio ovršeniku Đ.LJ. da popravi oštećeni dio ceste i ukloni prepreke, a ako to ne učini, radove će izvršiti Općina putem treće osobe na njegov trošak. Podnositelji su i u tom postupku sudjelovali kao umješači. S obzirom na to da tuženik nije uspostavio prijašnje stanje ceste, ovršni sud je više puta pozvao Općinu da ga obavijesti je li odabrala izvođača koji će obaviti potrebne radove. Općina je u

¹ Zakon o cestama, Narodne novine br. 84/11

rujnu 2019. obavijestila sud da je potpisala ugovor s izvođačem radova, te je potom određena ovrha za 31. siječnja 2020. Općina je 21. siječnja 2020. povukla prijedlog za ovrhu. Kao razlog je navela da je u međuvremenu uspostavljen odgovarajući alternativni pristupni put do nekretnina podnositelja te da bi daljnje inzistiranje na ovrsi predstavljalo prekomjeran individualni teret za vlasnika zemljišta preko kojeg je prolazila sporna cesta. Podnositelji su se usprotivili povlačenju prijedloga za ovrhu. Tvrdili su da se alternativni put ne može smatrati nerazvrstanom cestom jer nije postojao u trenutku kada je Zakon o cestama stupio na snagu te da je Općina povlačenjem prijedloga za ovrhu prekršila obvezu zaštite svojeg vlasništva. Općinski sud je 29. siječnja 2020. obustavio ovršni postupak, dok je podneske podnositelja proglasio nedopuštenima. Obrazložio je da umješači mogu poduzimati samo one radnje koje koriste strani kojoj su se pridružili i koje nisu u suprotnosti s radnjama te stranke, odnosno radnjama Općine kao ovrhovoditelja. Županijski sud u Puli je odbio žalbu podnositelja, dok je Vrhovni sud odbacio prijedlog za dopuštenje revizije. Ustavni sud potom je odbacio ustavnu tužbu podnositelja.

Europski sud je razmatrao prigovor podnositelja da je povlačenje prijedloga za ovrhu od strane Općine i potom donošenje odluke ovršnog suda o obustavi ovrhe dovelo do povrede njihovog prava na pošteno suđenje (čl. 6. st. 1. Konvencije) i prava na mirno uživanje vlasništva (čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju). Smatrali su da domaći sudovi pri odlučivanju nisu uzeli u obzir njihove interese, posebice interes pristupa vlastitim nekretninama putem prikladne nerazvrstane ceste.

U predmetu [Orel protiv Hrvatske](#) ((odl.), br. 51506/13, st. 69.-70., 7. lipnja 2016.) Europski sud je sažeo opća načela o neizvršavanju pravomoćne domaće presude.

Europski sud je ponovio da bi pravo na sud, zaštićeno čl. 6. Konvencije, bilo iluzorno kada bi domaći pravni poredak države ugovornice dopuštao da pravomoćna i obvezujuća sudska odluka ostane neizvršena na štetu jedne od stranaka. Međutim, pravo na pristup sudu ne nameće državi obvezu izvršenja svake građanskopravne presudu neovisno o posebnim okolnostima pojedinog predmeta. U predmetima koji se odnose na neizvršenje sudskih odluka nije zadaća Suda ispitivati može li unutarnji pravni poredak države jamčiti ovrhu svih presuda koje donose sudovi. Naime, svaka je država dužna uspostaviti odgovarajuće pravne mehanizme kojima će osigurati ispunjenje svojih pozitivnih obveza. Konkretno, Europski sud mora ispitati jesu li mjere koje su domaća tijela poduzele bile primjerene i dostatne kako bi tužena država ispunila svoje pozitivne obveze na temelju čl. 6. st. 1. Konvencije i čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju.

U ovom predmetu Europski sud je uzeo u obzir da su podnositelji u ovršnom postupku sudjelovali samo kao umješači, zbog čega nisu mogli spriječiti obustavu postupka nakon što je Općina povukla prijedlog za ovrhu. Međutim, ocijenio je da je neispunjenje pozitivne obveze države da izvrši pravomoćnu odluku u ovom predmetu bilo opravdano potrebom zaštite interesa ovršenika, odnosno vlasnika zemljišta preko kojeg je prolazila sporna cesta. Posebnu važnost je pridao činjenici da su podnositelji u međuvremenu imali na raspolaganju alternativni pristup svojim nekretninama te da nisu tvrdili da im je pristup bio potpuno onemogućen, već samo da alternativni put nije bio prikladan.

Europski sud je istaknuo i da su podnositelji, ako su smatrali da su zbog nemogućnosti korištenja predmetne nerazvrstane ceste pretrpjeli štetu, imali mogućnost pokrenuti zaseban parnični postupak protiv ovršenika – Đ.Lj.. U tim okolnostima zaključio je da domaća tijela

nisu propustila ispuniti svoje pozitivne obveze na temelju čl. 6. st. 1. Konvencije i čl. 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju te je zahtjev odbacio kao očigledno neosnovan.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava